

A magyaros költészet angyaladr,
nyaktra emeli a' szegény föld fiát!!

Paléria.

K 513 / 737.

Nagyjéremű Honfia!

Mint a' tavasz iltet adó lehet sorsárg,
szárvárjuk, úgy a' költészet gyöngyöseit
is, ha szívünkben Isten beolta ez értelem
képesféget, ihlett lélekkel üdvözöljük!
Engedje, hogy igénytelen, de tiszta szívvel
eredő hálás, foglaljon itt helyett a'
kövönység körébe újra került felsőleges
művelésért. A' Minderkelt megjelenő,
ket a' jobbrafordult viszonyok közeget,
te engedje, bár hihetne a' szablatott hon-
fia körül tartózkodása, s merné az öröm
elidegenült érzését, a' magyar szivvel

újsza varácsolni! Tient baránc hozzás
haldoklásának néző) sebei, most is sajognak,
- oly sokat rabolt el az önkény, mit az Isten,
seg sem hárpótoltat, mert a nemzet letört vi,
rágai felnem kelhetek sírjaikkól, s minden
öröm köze, több öröm veggül, mint külsőben
a világ fargandósága nyújt elkerülhetlenül,
és a legjobbak legtöbbször szenvednek. - Előlem fetsző
kedves aratásje kégyednek! Teori e szomorú
bíronóságot, mely engemet kimondhatlan fajós
érettel tölt el, a rézivel tevék összefonódást,
mintha edes baránc örömet, és nagy fájdalomat
kéjviselőre e kettő.!" Az igazi kettő" szinte az
sokta többször ére, bá, vagy boldogságban, mint az
isteni szikrát nem bíróé, - mennyit szenved,
hete kégyed, mint kőfű, és szerető atya, a
befolyt évek fájdalomos súlya alatt?!" Az kéjcs
csak némileg felfogni, ki ére és figyelmel

Früerte barátok hív fiait, jó és bal sorulatban!

"A' lelki rokonok, legnemesebb származási
fája, az emberi nemmel," - ezt írta öreg szám,
szólt barátom Ujházi László, együtt megbeszélve leme,
lelki én nekem, - s ezen szép mondat igazsága ad
nékem annyi bátorozást fejedtetem! így szólani, ki
oly sok fontos és életem, nemes szívvelől
folyt dalai által, akár öröm, akár bánatomban,
hogy haladatlanságnak tartanám ezt elhalgatni,
mert fejed! isminte halálértelet egy magyar nőnek,
ki számos reménydús gyermeknek anyja mejezte,
s tudja hogy az ő jövőjük, létél, vagy nemlétél, -
szívverem minden létezésiben nyilvánul, az ird,
Dalmat legvilágosabb talptövének tartom, nemzetem
életében, - bajnokait álom és csodálva tisztelnem,
szeretnék azok köze tartani, kinek megau,
gedtetél, egy verény virágot a tövises pályára
vinteni! - Mily körd íte hűleányi szívemet,
azon sötét vad, nemzetünk szellemi szegénységéről

mit ama Korcsfia, hazánk legnagyobb eszterénél
mondott kifejezetten, — áldottan Isten Károly
főszéges lángellű csífolatát, mely minden kü-
nyeggyar sűrűben virághozza átérget, & kitorikhat,
len marad! Himni akarom hogy több könyvműsége
mint rosz alarst volt e bűn indoka, s jóvá teendő
az érettebb kor, — hogy egykor dícső atya megratort
selleme, kibékítve pillant ama jobb világból teendő
irányja fíára! Nezz legyen!

Kéjrevalóan aronban tegyed! mity örömmel id,
vörölte serény énem, a népmesékkel értelmest
tartó kedves László fiát, — kit dícső Petőfi is, oly
kedvesen énekle meg, kis gyermek korában:
Tarka lepte, kis mese, száll be Laci fejébe: —

A népmesék még a kunyhók segyenyev legkövet is oly
gyakran tündérfátyollal takarják, mert a valót
perretekre illatukra, kéjrevalóan nyújtják a
Kivánsat. — Ittője meg az ég e fiatal tehetséget

's engedje a hasárat és kezzednek, sok örömet
 benne találnia. - A számára ist. felszentes imát
 „Fiamnak” minden sauló áhítatos érccel
 tanítva gyermekének, - bár mind megértésük!!
 Kegged türelmet és erántam többször tanúsított
 nagylevő jószágát még egy kecske' igénybe
 veszem, bár nem mentt a felelőtől hogy dagá,
gyosfá válhatna e' levél, mit Kegged, nélkül
 megérve's ála ushatna, - a' női gyarló remény
 folytán, - de ma oly ritka jó napom van,
 's elég bátorságom szerény gondolatimat
 Keggedig! emelve - szavakba foglalni. -
 Itt üldök egyik legrebb és legvadregényesebb
 kérésén süre penyvesek alatt ülök, egyedül,
 csak két legkisebb fiann körültem, a' pillangók
 és virágokkál enyelegve, elöttem Prákticáj
 sárának „Sárosnak” romjai, a' lealdoró napnak
 penyoszáraitól aranyváltan, a' múlt időt a'
 képelet trádóvörnyain szemem elött beéztet.

alatta széles erőt szalagot képer a vidék
legnagyobb folyója, sebből sebb erdőhársin,
róta bérérek, aranyhalisfal hullámvó merők,
tarka felak, egy két kis város, váltakozanak
közel és távolba, tiéklő paráztatban. — Itt leg
oly könyű és füvres körülmény, s minden
lépten gyönyörű virágok, itt, ott, egy gyöngyöző
forrás, melytől a tálból felbuzogva, arca utánor,
vattán csorgófel, mely hűvözg vill felak, — és száma
talan sepréze a természetnek, annyi ezer ál,
dარი a gondviselésnek! Hátalatt sívvel
élvezem mind ezt, s kívánnaam hogy oly seusa
csis lehetne, a főváros gondjai és bükhöst
nyári légéből szegyet. Kiragadni, és ide
családi körünlle varázsolni, hogy az ősi hegy,
márgos meggar. vadgyöcséretnek híven megörözt
éves kötelesség teljesítésével szerencsélletének!
Petőfi nem szerette csak csodálta felföldünet,
én szeretem, s csodálom a Délibál tündérlésnyét
a puortát, — Te bérécsimkál megnem válhat,
néé. —

Ezen sorok meg Julius 24-ik irat, de
arsta meglátogatása, üdültebb peresim legked,
vesebb foglalósása, bár Kórággyon - e kisnyas
másolat, bérrei jegyzetéről - Sokat szenvedtem,
is legközelebb azért hogy Kis gyermekemmet, idegen
Kisermé Kalle bismom, is folyton feltétem, -
egy beteg anya, háriszong, yardafong,
sokszorosa éri, teltensége éretés, Kinyit
de drága megbeszélhetlen Kinyit az egész!
A jó Isten áldja meg Kegyed, nejjelcsavát
Koufín! jó egészségre és mindenkitelhető
áldással is üdvözlök, fogadja Készen koulés,
női ná is törtéletteljes üdvözlöt

Kéles törtéletteljes

Fernye 88. Aug 6^{án} Kinyei Saléria irat

6